

het huis van hugo caron

'Gebouw moet hout snijden, niet doen alsof'

Elk gebouw wordt getekend, ontworpen zo u wilt. Maar hoe wonen die ontwerpers zelf? Deze week een blik in het huis van Hugo Caron.

tekst ANNEMIEK VERBEEK foto DINGENA MOL

Er was een moment van twijfel toen het verzoek om deel te nemen aan deze rubriek in zijn inbox zat. Want zijn huis is 'allerm minst een architectenhuis'. Hugo Caron woont in een rijtjeshuis op de Van Nijerodeweg in Buitenveldert, een paar honderd meter van het Amsterdamse Bos. Een 'handige container' zonder design of poespas – louter functioneel.

Dat hij toch overstag ging, heeft met een paar dingen te maken. Caron praat graag over zijn vak (én over economie én politiek én kunst én het leven) en bovendien: mensen mogen ook best eens zien dat echt niet elke

architect in een driedimensionaal visitekaartje van zijn eigen kunnen woont.

"Het is als de huisarts die zijn eigen gezondheid verzaakt," zegt Caron. "Omdat ik bij anderen constant bezig

ben met het beste en het mooiste, komt het er thuis niet meer van. Spullen zijn ook maar ballast. Ik heb mijn huis graag zo leeg mogelijk. Daarom is verhuizen vaak zo'n verlossing; het is inspirerend om ongegeneerd con-

Hugo Caron (1952, Naarden)
1983: afstuderen (economie), Gemeente Universiteit Amsterdam (nu UvA)
1985: oprichting eigen kantoor
1986: afstuderen TU Delft

Blikvanger in huis: 'De ramen van muur tot muur en het gedeeltelijk glazen dak op de eerste verdieping, met uit-

zicht op de tuin.'
Mooiste gebouw: 'Ter hoogte van kerk De Krijtberg staat tussen al die eeuwenoude pandjes een nieuw grachtenpand, Singel 428, ontworpen door Abel Cahen. Het voegt zich prachtig in het ritme van de grachtenwand, maar het is met al dat beton en glas bloedmodern.'

Hugo Caron: 'Het is alsof mensen denken dat ze in een jarendertighuis nooit zullen scheiden, ziek worden of doodgaan. Ze voelen zich beschermd door de hoekjes, het glas-in-lood, de erkers.'

tainers aan rotzooi weg te gooien."

Toch woont Caron er alweer achttien jaar. Nu de oudste dochter in Valencia economie studeert, alleen nog met zijn vrouw en jongste dochter. Zijn vrouw houdt als psycholoog kantoor aan huis; aan de ronde keukentafel op de begane grond.

"Deze container kan alles opnemen," concludeert Caron na overpeinzing op de vraag waarom hij al zo lang in dit huis woont. "Met een gezin of straks met zijn tweetjes: het past. Het huis voegt zich moeiteloos naar de levensfase waarin wij zitten."

De locatie was de belangrijkste reden dat ze dit huis destijds kochten. Als fervent zeiler zit Caron hier op fietsafstand van de Nieuwe Meer. De woningen, gebouwd in de jaren zestig, zijn zeker niet onooglijk, maar zullen bij veel mensen het bloed niet sneller doen stromen. Rechtoe, rechtaan. Modern, met een felblauwe gevel van houten panelen. Caron houdt er wel van.

Hij verbaast zich over het 'jarendertigfetisjisme' dat woningzoekenden in veel te dure, onderhoudsintensieve bakstenen huisjes drijft. "Het is alsof mensen denken dat ze in een jarendertighuis nooit zullen scheiden, ziek worden of doodgaan. Ze voelen zich beschermd door de hoekjes, het glas-in-lood, de erkers. De zweem van geschiedenis, dat een huis 'karakter' heeft – tegenwoordig is dat heel belangrijk. Het heeft misschien met identiteit te maken, dat het unieke en authentieke van het huis als het ware afstraalt op de gebruiker."

"Het is natuurlijk niet alleen quatsch. Ik groeide ook op in zo'n knus gezinshuis, op een mooie groene laan in Naarden-Bussum. Het was een buitengewoon prettig huis. Maar ik heb niet de behoefte om dat gevoel van toen vast te houden, of terug te krijgen, in het huis waarin ik nu woon."

Zijn huis bestaat uit drie woonlagen, is sober ingericht; met plavuizen en een ratjetoe aan meubilair waaronder ook klassieke stoelen van Eames en Paulin. De frames van de Pierre Paulin stoelen vond hij ooit bij de vuilnis. Caron spande een leren zitting over de spijlen.

En hij bedacht een paar slimme oplossingen. Zoals het ingenieuze zwevende bed voor zijn oudste dochter, dat hij boven in de kleinste slaapkamer bouwde. En het stevige bureau, aan weerszijden bevestigd aan de steunmuren, met ingebouwde opbergruimte. Hij kan met zijn handen werken, een overblijfsel uit de tijd dat hij vond dat een architect ook een soort halve aannemer moest te zijn.

Door het postmodernisme in de

bouwkunst voelt hij zich helemaal niet aangesproken. "Het appelleert met al die tierelantijnen aan de gevels aan dat gevoel van vroeger, zonder van vroeger te zijn. Op het Leidseplein staat een pand met van die pillaren en een gevel met één of andere Romeinse spreuk. Grappen worden meestal slecht uitgevoerd in de architectuur. Daar hou ik niet van. Een gebouw moet hout snijden, niet doen alsof."

Caron is van de Moderne School, zoveel is duidelijk. Een stijl die vaak wenkbrauwen laat fronsen; dat gebouwen oplevert waar veel gebruikers niet direct laaiend enthousiast van worden. Als voorbeeld noemt hij de strook van hypermoderne wooncomplexen die in de jaren vijftig en zestig langs de westkust van de Verenigde Staten werden gebouwd. "In een BBC-documentaire werd dat eens getypeerd als 'de mooiste mislukking'. Het is architectonisch waanzinnig geslaagd, maar staat groten-deels leeg doordat niemand er wil wonen."

In zijn ontwerpen speelt modernist Caron wel met oud en nieuw. Hij is er het type niet naar om bij het verbouwen of vernieuwbouwen van oude gebouwen alles wat riekt naar het verleden rücksichtslos eruit te slopen. "Laatste werkte ik aan een statig groot pand, met vier meter hoge pla-

'Ik heb niet de behoefte om dat gevoel van toen vast te houden'

fonds. Door de uitbouw te verwijderen ontstond één grote ruimte die ik opvulde met vides. Langs een wand heb ik de lambrisering alleen langs de zijden laten zitten, het hart werd daarna gevuld door het grove, schoon gebikte metselwerk. Dat werkte prachtig, die mengeling van romantisch en modern."

Moderne architectuur staat voor architectuur die toegespitst is op de vraag, zegt Caron. Een tijd geleden werd hem gevraagd een boerenschuur te ontwerpen voor een boer die zijn koeien een meer natuurlijke leefomgeving wilde geven. Het werd niettemin een hypermoderne hal, waarin hij techniek en kennis over bouwen combineerde. "Hoe maak je met hetzelfde budget iets beter voor de gebruikers, dát is waar architectuur over moet gaan. Een humanistisch ideaal, niet per se over hoe het er aan de buitenkant uitziet."